

Idrottsminnen

Nr 3 • oktober 2016

Segling en av de tidiga sporterna i Hälsingland.

Sex gånger har SM för Neptunkryssare avgjorts i Hudiksvall. Här ses "Neppare" på väg ut från Hudiks hamn mot en startplats längre ut i skärgården.

(Ur HSSS bildsamling.)

Hälsinglands Idrottshistoriska Sällskap

Idrottsminnen nr 3 • 2016 • Årgång 25

Hälsinglands Idrottshistoriska Sällskap (HIHS)

Hemsida www.hihs.se

Bankgiro: 273-0133

Idrottsminnen

Redaktör: Erik Wiger erik@wiger.net

Conny Forsell conny.forsell@outlook.com

Redaktören har ordet

Hemsidan, www.hihs.se,

har en växande skara besökare, trots att sällskapet medlemmar tillhör seniorerna.

Vi hoppas att även yngre besökare hittar den, läser den och blir intresserade av hälsingeidrotten och dess historia.

Segling, som i detta nummer presenteras, är en av våra allra tidigaste sporter. Havet fanns utanför vår kust och skogen inom landskapet blev våra tidigaste "idrottsplatser". Sedan började man idrotta på ängar, som bönder kunde låna ut för kortare eller längre perioder. Så småningom kunde man börja planera dem och anlägga banor för löpning, hopp och kast och vi fick våra arenor. Skolornas gymnasiksalarna nyttjades för de första inomhusidrotterna och så småningom byggdes idrottshallar i allt större format.

På hemsidan redovisar vi, steg för steg, idrottsplatsernas framväxt i Hälsingland.

Hälsinglands Bästa idrottsman 1967:

Jan-Erik Flink, Bollnäs GoIF.

”Jan-Erik Flink, Bollnäs GoIF och tidigare Brobergs IF, blev med distriktsstyrelsens enhälliga beslut Hälsinglands bäste idrottsman 1967. Hans meriter för året var bl.a. utomordentliga insatser i klubblaget och landslaget, där han noterade sig som bäste svensk mot Sovjet i VM-laget 1967.

Han blev även Hälsinglands bäste bandyspelare för året.”

En mycket imponerade insats i VM-matchen mot Sovjet 1967, då han utsågs till bäste svensk, hjälpte Hälsinglands Idrottsförbunds styrelse att fatta ett lätt beslut om vem som skulle få det årets Hälsingeguld: bandyspelaren Jan Erik Flink, Bollnäs GIF.

Det var hans första VM-turnering och det skulle bli fyra VM-turneringar till innan hans långa landslagskarriär var över. Men efter VM-turneringarna 1967 och 1969 fick han vänta till 1975 innan det blev VM-spel igen.

- Under Walter Jagbrants tid som förbundskapten hade jag svårt att få plats i landslaget, säger Jan Erik Flink, som efter Jagbrants avgång återkom i landslagsdressen och gjorde ytterligare tre VM-turneringar.

Fyra silver- och en bronsmedalj blev skörden i de fem VM-turneringarna.

Totalt blev det 70 landskamper varav 21 VM-matcher.

- Min debut i A-landslaget gjorde jag i Varkaus mot Finland 18 februari 1966

Jan Erik Flink har en lång karriär bakom sig i bandyns tjänst. Och den fortsätter än idag, över 50 år efter sin A-lagsdebut, men numera som ledare sedan många år tillbaka.

- A-lagsdebut gjorde jag hemma i Vallvik 6 januari 1962, berättar han. Jag var bara 15 år och Wallviks IK mötte Falu BS, med Bempa Ericsson i laget, hemma på Myra i en match i dåvarande division II. Det blev en mycket minnesvärd debut, speciellt att få spela mot Bempa.

Efter den säsongen lämnade några av de unga och tilltänkta påläggskalvarna Wallviks IK, som tvingades lägga ner bandyverksamheten en tid.

- Jag och några till åkte till Broberg och bad om att få träna med deras juniorer, berättar han, och det fick vi göra.

Det gick så bra att Jan Erik Flink lyckades spela till sig en plats i Brobergs A-lag och 30 december 1962 fick han spela sin första allsvenska match mot Skutskär på bortaplan. 1962 var alltså en lyckat år med först A-lagsdebut med Wallviks IK i januari och sedan allsvenskt spel med Broberg i december. Innan säsongen var till ända hade han också spelat sin första SM-final med Broberg, som slog Edsbyn med 3-1. Även året efter vann Broberg SM-finalen men den gången mot Skutskär efter omspel.

**Jan-Erik Flink,
Bollnäs GIF,**

**Hölsinglands bäste
idrottsman 1967**

Sedan blev det två SM-finaler till med Broberg och en med Sandvikens AIK men det var bara i de två första Jan Erik Flink fanns i vinnarlaget.

Inför säsongen 1967-68 värvades Jan Erik Flink till Bollnäs GIF där han spelade närmare tio år innan flyttlasset gick till Sandviken och spel i Sandvikens AIK till och med 1981. Sen gick flyttlasset tillbaka till Bollnäs där han blivit kvar.

Bandyn är den idrott där han nått de största framgångarna men han har prövat på många andra också. Bordtennis och orientering i ungdomsåren hemma i Vallvik. Dessutom ishockey ett par säsonger då Wallviks IK hade serielag. Var till och med i Hälsinglands TV-pucklag då.

- Har faktiskt provspelat för Brynäs tillsammans med bland andra Håkan Wickberg. Det var legendariske Brynäsledaren Thure Wickberg som ville att jag skulle komma ner och provspela med dem.

Naturligtvis också fotboll där han spelat för Ljusne AIK, Bollnäs GIF och Växbo IF.

Faktum är att Jan Erik Flink gjort sex landskamper i ännu en idrottsgren: landhockey!

- Har spelat fyra landskamper mot Finland och två mot Tyskland, avslöjar han.

Som redan nämnts har Jan Erik Flink haft många uppdrag som ledare efter sin aktiva karriär.

- Mitt allra första uppdrag som ledare var som ordförande för NTO i Vallvik då var jag bara 15 år.

Sedan dess har han bland annat hunnit med att vara ordförande för Bollnäs GIF 1988-1989 innan föreningen splittrades upp i självständiga föreningar. Han har suttit med i styrelserna för såväl Svenska Bandyförbundet som Hälsinglands BF.

Sedan fyra år tillbaka är han ordförande i Distrikt Nord, som omfattar alla klubbar från Dalarna och hela Norrland. Så visst är det bandy som fortfarande gäller för Jan Erik Flink, 55 år efter sin A-lagsdebut. Men nu behöver han inte snöra på sig bandyrören längre.

CONNY FORSELL

Höstens resa:

Finnkampen i Tammerfors.

Efter påstigning för de flesta i Hudiksvall och upphämtningar i både Söderhamn och Gävle var vi 24 förväntansfulla medlemmar från Hälsinglands idrottshistoriska sällskap som äntrade Finnkampsbåten MS Galaxy i Värtahamnen i Stockholm för vidare färd till Åbo och sedan en 16 mil lång bussresa till Tammerfors.

Det visade sig att vi inte var ensamma. Drygt 700 friidrottsintresserade från i stort sett hela Sverige mötte upp och vi fyllde tillsammans 19 bussar. Karavanen med oss blågula blev därmed ganska lång under de 16 milen mellan Åbo och Tammerfors.

Ombord på båten hade vi det mysigt värre med fyra gubbar i varje hytt. För många av oss seniorer blev det på nytt en känsla av militärtiden med diverse manliga dofter fördelat på en minimal yta. Vi klarade oss tämligen helskinnade från detta äventyr. Dock inte en medpassagerare som oturligt nog fick en stege rakt över hjässan. Efter omplåstring och diverse tröstande ordnade dock allt upp sig och vi kom raskt fram till

att kanske en ny finnkampsgren hade uppfunnits: ”Kast med liten stege”.

Idrottshistoriskas ordförande Erik Wiger var verkligen på sin hemmaplan under dessa två Finnkampsdagar. Hans anekdoter och otroliga kunskap i ämnet svensk friidrott förgyllde resan.

Här gänget från Hälsinglands Idrottshistoriska Sällskap som hade förmånen att se årets Finnkamp på plats i Tammerfors.

Jodå, även fotografen Leif Flodin var med på resan.

Deltagarna, stående från vänster: Hans Strömberg, Gert Bergkvist, Jarl Karén, Tore Tjärnberg, Ingvar Thuresson, Leif Styrman, Tommy Åström, Tommy Hammarstrand, Erling Strandberg, Kenneth Svedén, Rune Olsson, Jan Hamrén, Erik Wiger och Sten Sundström

Knästående från vänster: Roland Dahlberg, Dan Grad, Kjell-Olov Eneroth, Ove Westin, Leif Norell och Stig-Åke Åström.

På bilden saknas bröderna Jörgen och Ralph Strandberg samt fotografen och reseskildraren Leif Flodin.

Undertecknad hade förmånen att vara bänkgranne med Erik under de båda tävlingsdagarna. Bättre information om friidrott i allmänhet och Finnkampen i synnerhet kunde jag knappast få. När 3000 meter hinder för herrar stod på programmet var Erik extra påläst. Det var ju hans gren som friidrottare och Finnkamp-deltagare.

Det blev svensk seger i årets lopp genom Elmar Engholm på tiden 8.52,76. Omgående kunde Erik Wiger konstatera att hans hälsingerekord från 1962 på 8.54,2 hade räckt långt i det här sällskapet.

Sammantaget hade vi två otroligt trevliga dagar i Tammerfors. Stämningen var på topp hela tiden och engagemanget från det blågula inslaget på läktaren gick hela vägen fram till de aktiva.

Med seger för både de svenska damerna och herrarna kunde vi bara vara storbelåtna med vår hemresa.

Leif Flodin.

**Daniel Ståhl, var
suverän i diskus.
Lite hälsingskt här:
pappa Jan, från Föne,
var släggkastare, av
hög klass, i Järvsö IF.
(Mamma Taina
diskuskstare från
Finland).
Foto: Erik Wiger**

Dubbla SM-guld i segling till Hudik

Den olympiska sporten segling får sällan något större utrymme på tidningarnas sportsidor – annat än möjligen just när det finns chans till svenska OS-medaljer.

Hudiksvall var tidigt ute med en seglingsklubb, Hudiksvalls Segelsällskap, som bildades 1876 och var en av landets äldsta idrottsföreningar. Men redan i augusti 1872 finns det i tidningen Hudiksvalls Posten uppgifter om en lokal kappsegling.

Tidningen skriver:

”Bland på senare tider i bruk komna idrotter intaga kapplöpningar och kappseglingar med ty åtföljande prisutdelning ett framstående rum. Vår stad äger visserligen intet konstituerat segelsällskap, men vi förmoda att den kappsegling som närmast gifvit anledning till föregående betraktelser skall gifva början och grunden till ett sådant”.

Fyra år senare fanns HSS, som till en början höll till på det lokala planet. Men redan 1880 arrangerades den första riktigt stora regattan med många olika båttyper. Klassindelningen ger en tydlig bild av att det redan då fanns god kännedom om olika båtars egenskaper.

Snabbast till mål var fiskaren A Lindblom i båten Augusta som seglade banan på 1 timme 56 minuter och 12 sekunder – och för den prestationen fick han förstapriset, 40 kronor.

Tvåa var Carl Brun (son till legendariske apotekaren Julius Brun) som seglade båten ”Ingeborg” och fick andrapriset på 30 kronor.

På det lokala planet arrangerade HSS under årens lopp en rad klassiska kappseglingar, som bland annat årligen återkommande Agön Runt, Stormpokalen, Njutångersseglingen, Nattkappseglingen och Malnbadsregattan, men det största avtrycket i historien har SM för Neptunkryssare gjort. I den klassen finns också två SM-guld, båda genom Juan Boëthius, och som vi ska återkomma till.

Under många år var Norrlandsregattan, som alternerade mellan de norrländska kuststäderna, ett av årets största seglingsarrangemang. Två gånger stod Hudik som värdstad och varje år deltog Hudik-seglare i de olika klasserna.

Hudiksvalls Segelsällskap hade sin mest aktiva period i mitten i mitten på 50-talet sedan Stadshotellets källarmästare Torkel Fuhre tillträtt som ordförande 1946 och sedan ledde sällskapet i 23 år.

Torkel Fuhre var själv inbiten tävlingsseglare och hans R8:a "Amorita" blev en legendarisk båt som han seglade till segrar även i större sammanhang.

Under den här tiden utvecklades även ungdomsarbetet i klubben och här blev Neptunkryssaren, en 9 meter lång kölbåt med en låg ruff och bara 55 centimeters fribordshöjd, populär i Hudik.

Neptunkryssaren fick SM-status 1945 som den andra kölbåten efter Starbåten och under en period fanns det 17

Neptunkryssare registrerade i HSS. Många Hudik-seglare har under årens lopp nått framskjutande placeringar i "Neppar-SM" som också arrangerats i Hudik 1956, 1962, 1969, 1976, 1996 och 2002. Björn Bostedt är Hudiks "meste" SM-seglare, men den som lyckats bäst är Juan Boëthius med två SM-guld.

Det var 1974 tillsammans med Hans Hällman och 1977 med Michael Persson som gast. SM för Neptunkryssare har seglats oavbrutet varje år från 1945.

Lars Gösta Larsson

FOTNOT: Hudiksvalls Segelsällskap ombildades 2004 tillsammans med Hudiksvalls Motorbåtsklubb till Hudiksvalls Sjösportsällskap.

Juan Boëthius och Hans Källman uppvaktas från Hudiksvalls kommun och Hudiksvalls Segelsällskapefter SM-guldet 1974.

(Ur HSSS bildsamling).

Fortsättning från föregående nummer (IM nr 2 - 2016)

”Söderhamns Tidning 5 sept. 1940

När idrotten kom till Söderhamn.

Kanottävlingar i Söderhamnsån.

Jag minns när vi en gång anordnade idrottstävlingar på Karlslund, där nu restaurang Faxen ligger. Programmet omfattade stavhopp och en del kast, bl.a. diskus. Inträdet kostade endast 25 öre men nog tror jag att vi kunde räkna åskådarna på bägge händers fingrar.

Jag segrade mellertid den gången i stavhopp på 250 cm och det rekordet stod sig länge.

Den första löpningen på 150 meter ordnade vi på Bergviks brädgårdskaj. Där fanns det nämligen fina tillgångar att springa på. Olle Hillman segrade, om jag inte minns fel, på 22 sekunder.

I Söderhamnsån bedrev vi även kanotsport med segeltygskanoter som vi själva förfärdigade. Fotograf Gustaf Sahlin och jag stodo i särklass och vunno bl.a. en gång en tävling på en engelsk mil med tiden 12 minuter.

Varför vi oftast höll oss till sträckan på en engelsk mil berodde mest på att vi hade läst om tävlingarna om Dicksonpokalen och tyckte det vara en särskilt "fin" distans.

Idrottsplatsen bakom kyrkan "Gamla IP" invigdes 24 augusti 1902.

Jag sade förut att den första idrottsplatsen, eller rättare sagt, träningsplatsen, var "vändningen". Det vill jag emellertid ta tillbaka ty den allra första var faktiskt Bäckalundstälken i Åsberget. Snart randades det emellertid ljuvare tider. Vi fingo tillstånd att använda området bakom kyrkan för våra övningar och här nedlades ett träget arbete på att skapa en "riktig idrottsplats". Det var mycket sten på platsen så vi var tvungna att leja bort detta arbete till en stenarbetare från Stugsund som

gick under namnet "Kejsarn". Han åtog sig arbetet på ackord för 1500 kronor. Det är visserligen, för oss, en oerhörd summa men om man betänker det arbete han hade att utföra så var det i alla fall dåligt betalt.

Hur kunde ni åstadkomma så mycket pengar då ni inte hade några inkomster?

Vi fick en del slantar av bolagen och resten tiggde vi ihop.

En solig sommarsöndag var vår stolta skapelse klar att invigas och det skedde bl.a. med ett gästspel av några av Gävles bästa idrottsmän. De voro ena riktiga hejare på den tiden. Jag tror för resten att de vann varenda gren de ställde upp i. Jag minns särskilt en som hette Söderblom. Han blev sedermera officer. Han hoppade 1,65 i höjd och 6 meter i längd. Vi lärde oss i alla fall en hel del av detta besök ty gävleborna voro inte ängsliga att lära bort några konster.

Idrottsplatsen var, dagen till ära, prydd med svenska flaggor och det var ståtligt värre, åtminstone i vårt tycke.

Det blev också ett synnerligen säkert tillhåll för oss "sportfånar" och skaran av proselyter växte undan för undan.

När rättorna åt upp skinnet på läroverkets elefant fick idrottsplatsen omklädningsrum.

Den idrottspaviljong som sedermera uppfördes på platsen och som numera tjänstgör som lokal för köttbesiktningsbyrån har en särskild historia.

Den gick länge under namnet "Elefanthuset" och det berodde på att en kapten Herman Trapp hade skjutit en elefant i Afrika och donerat skinnet till läroverket för att stoppa upp. Man måste naturligtvis ha någonstans att härbergera en sådan gigant och därför byggde man huset på skolgården. När det kom till kritan hade man inte råd att stoppa upp elefanten och under tiden åt rättorna upp skinnet. Så stod man där med det eleganta Elefanthuset, men utan elefant.

Dåvarande folkskoleinspektören, sedermera rektor, Wockartz ordnade så att vi fingo ta vara på Elefanthuset och flytta det till idrottsplatsen i stället. Där gjorde det sedan mycken nytta under många år.

Fick ni fram någon särskilt god idrottsman sedan idrottsplatsen kom till?

Ja, Söderhamns bästa idrottsman under ett tidigare skede var utan tvivel Bernhard Onsell, eller Andersson som han hette då. Numera bosatt i Trollhättan. Han kunde nästan allt och var därtill en ledare av sällsynt slag. Han hade pojkarnas fulla förtroende och tålde inget slarv. Under hans tid blomstrade också idrotten i Söderhamn. Calle Sedwall var också duktig idrottsman och synnerligen all round. Särskilt fin var han på figuråkning på skridskor. På den tiden hade vi skridskobanan på ån nere vid Vändningen och där anordnade vi ofta då stora Iskarnevaler vilka voro mycket populära. I regel avbrände vi också praktfulla fyrverkerier vid dessa tillfällen. Dessa karnevaler gävo oss goda inkomster och idén kom, som så mycket annat, från Gävle.

Bandy, eller rättare sagt ishockey, som det hette på den tiden, började vi med först 1910.

Fotboll i skidpjäxor. Hur var det med fotbollen då?

Det var Robert Carrick i Gävle som införde fotbollen till Sverige det dröjde inte länge förrän vi hade satt upp ett fotbollslag som blev ganska fruktat inom provinsen. Snart voro vi så duktiga att vi kunde fara omkring och lära bort fotboll och offside. Ett år gick det särskilt fint och jag tror att bror Petrus var med och nöp åt sig en silvermedalj. Så blev vi bjudna till Gävle för att möta Carricks och Isac Westergrens lag. Då blev det generalstryk med 10-0. Carricks lag hade strax före slagit AIK, Stockholm, med 9-0 så det var inte mycket att hänga läpp för.

Vi såg härliga ut i vår mundering. Vi hade vita långbyxor med stora benskydd utanpå. En del hade vanliga skor, men de flesta hade skidpjäxor. Vi voro emellertid först i Hälsingland och hade därför, som föregångsmän, relativt lätt att göra oss gällande mot andra lag, särskilt norrifrån. Söderhamns fotbollshegemoni var inte lätt att rubba på den tiden. Carrick själv var suverän som fotbollsspelare, ja, förresten i all idrott.

Att skriva hans idrottshistoria vore en intressant uppgift. Ett par exempel: det var inte någon som hoppade över 6 meter innan han började men han hoppade 6,40 i Malmös internationella.

Han tog hem nästan alla priser. En beundransvärd man.

Skidåkare skrämde hästar.

Jag kommer ihåg en gång när vi var ute och tränade och mötte en bonde med häst och släde någonstans uppåt Norralahället. Hästen blev alldeles vettskrämd när han fick se oss och satte av i sken. Bonden domderade och svor över "sportfånarna" och hotad med stryk men vi kunde komma undan.

Första gången jag själv kom underfund med att jag kunde åka skidor var på en tävling som skidklubben Faxe anordnade. Adolf Andersson och Gabriel Nordgren räknades då som den klubbens trumfess. Jag fick gå ut som andre man men lyckades hålla undan och när det sedan visade sig att jag hade klått dem visste mina klubbkamrater inte till sig av glädje. Jag blev mottagen som om jag skulle slagit världsrekord så det fanns klubbfantaster även då.

En upplyst budkavlelöpare, karbidlykta på magen.

År 1902 ställde Söderhamn upp med ett lag i budkavletävling om Kungens kanna, som då gick till Sollefteå.

Vårt lag bestod av Fritz Orre, Pelle Bäcklund och jag själv, Gustaf Sköld.

Jag blev tredje man på min sträcka. Bäcklund, som då var i sin högsta form, segrade på sin. Orre blev 6:a på sin sträcka. Orre

var en finfin skidlöpare men den här gången hade han fått för sig att han skulle ha en karbidlykta på magen ty det gällde ju att köra även på natten. Lyktan blev hans olycka. Han fick budkavlen av Bäcklund vid midnattstid och bar iväg med lyktan som han bundit fast på magen. Han hade inte åkt långt förrän lyktan slocknade och sedan stod han där och fipplade och försökte laga den. Vattnet hade frusit i lyktan och till slut ramlade han och slog sönder den. Till Orres heder måste dock sägas att han höll undan för konkurrenterna.

Den här historien, med Orres karbidlykta, har varit föremål för många utläggningar. Man påstod t.o.m. att Orre var mörkrädd, men så var inte fallet. Det var helt enkelt att han tänkte att han skulle klara sig bättre om han kunde se vägar och stigar bättre. Pelle Bäcklund åkte skidor sju mil till prisutdelningen efter att ha åkt 6½ mil i tävlingen.

Redaktör Einar Sandberg, "Sandy"

Broberg inte bara på is...

Visste ni att det har spelats vattenpolo även i Hälsingland?

I ett tidningsklipp från den 1/7 1959 kan vi läsa:

"Brobergs pololag startar ikväll tävlingssäsongen med en träningsmatch mot Hofors starka pololag. Det var åtskilliga år sedan Brobergsgrabbarna spelade någon match, så det kommer att bli intressant att se om de kan ta upp kampen med alla dessa lag som har tillgång till simhall".

Matchen, som slutade 3-14, spelades i Färsjön och i Brobergs lag spelade Harry "Plommon" Johansson, Roland Englund, Magnusson, Arne Arvelin, Håkan Fält, Lennart "Kina" Andersson och Ingvar Lundgren.

Några veckor senare rapporterade tidningen om Brobergs första seger, 3-1 mot Hedemora.

Vi har också hört att vattenpolo lär ha spelats på andra håll i landskapet, bland annat i Bollnäs och Sandarne.

Idrottsbladet den 14 juni 1937 hade följande artikel om tidig hälsingeidrott. Årtalen stämmer inte särskilt bra men artikeln är intressant:

”Ett 50-årsminne:

Idrott på Moheds hed 1891.

Säcklöpning och stångstörtning med 5:or som 1:sta pris.

Det var annandag midsommar 1891 då undertecknad fullgjorde andra årets värnplikt vid Kungl. Hälsinge regemente på Moheds lägerplats. Ovanstående dag var det idrottstävlingar i tre grenar, nämligen längdlöpning, säcklöpning och stångstörtning.

Då jag alltid varit en friluftsmänniska och intresserade mig mycket för idrott, så deltog jag i längdlöpningen och till min stora förvåning vann jag första priset 5 kronor, som på den tiden voro värda lika mycket som 25 kr. nu (1935). Nog visste jag själv att jag var duktig att springa men jag kunde aldrig tro att jag var den förnämsta bland de 1000 värnpliktige, som voro förlagda på Mohed.

Så var det den skrattretande säcklöpningen som kom efter långlöpningen och denna var genomrolig att se på. Även här utdelades ett första pris på 5 kr.

Sista grenen var stångstörtningen som bestod i att segdraga en grov stång från marken så att denna stod lodrät i luften och sedan slå ned storändan i marken så att stången störtade om. Här måste den råa styrkan göra sig gällande och det var ett kraftprov som blott en på tusendet gjorde på Mohed.

Det var en s.k. ockelbofinne från Ockelbo socken i Gästrikland som till yrket var skogsarbetare. Han var till kroppsstorleken en Herkules och var välväxt och besatt en ovanligt stor styrka men den behövdes dock för att kunna störta den tunga och långa stängen.

Det var många starka karlar som tränade i den grenen före midsommar 1891 men alla gingo bet på uppgiften, utom ockelbofinnen som gjorde det med glans.

Första priset 5 kr. fick han väl göra rätt för och alla respekterade den mannen för hans stora styrka.

Idrotten idag är något helt annat än för 45 år sedan och någon fotboll vists vi icke av annandag midsommar på Mohed 1891.

-ag."

Framletat och avskrivet av Erik Wiger

Har Du...

någon idrottshistorisk historia, skröna eller minnesvärd händelse att bidra med?

Skicka den då till Idrottsminnen

Erik Wiger *erik@wiger.net*
Yckelsbo Konvaljväg 5
820 40 Järvsö

Kassörens ruta

183 medlemsavgifter för 2016 har inkommit, fördelade på 148 enskilda medlemmar, 33 föreningar och 2 förbund, kommuner och företag, utöver dessa har 8 medlemmar dubbelbetalat, de betalningarna har bokförts som medlemsavift för 2017.

Medlemsavgifter, verksamhetsbidrag, annonsintäkter och idrottscaféer är våra största inkomstkällor och vi hälsar alla varmt välkomna att stödja oss i vår strävan att samla och bevara material rörande Hälsinglands digra och intressanta idrottshistoria till kommande generationer. Det är vår övertygelse att det finns en massa protokoll, verksamhetsberättelser, resultatlistor, annonser, affischer och skrönor hos enskilda personer och idrottsföreningar som skulle passa att publicera i Idrottsminnen och på vår hemsida.

För publicering av material eller köp av annonsplats i Idrottsminnen kontakta: Erik Wiger, 070 749 00 38, erik@wiger.net

För publicering av material eller köp av annonsplats via vår hemsida hihs.se kontakta: Anders Skoglund, 070 690 93 01, agskoglund@gmail.com eller Lars Hedlund, 070 624 78 56, lars.hedlund@soderhamn.com

För anmälan av ny medlem, meddelande om adressändring eller begäran om avslutat medlemskap kontakta: Owe Flodin, 070 569 08 31, flodin.owe@telia.com.

Våra medlemsavgifter för 2016 är: Förbund, kommun och företag 500 kr, förening 200 kr, enskild medlem 100 kr.

Medlemsavgiften inbetalas via vårt bankgiro 273-0133.

OBS! Glöm inte att ange betalningsavsändare. OBS!

Vi hoppas på ditt stöd för att bevara allas vår idrottshistoria.

Gör ett besök i Glada Hudik

Här finns den unika miljön och Sveriges gladaste handelsstad med ett 80tal butiker, restauranger och caféer mitt i centrum.

